

L'Esquella de la Torratxa

Any XLIII · Número 2222

15 cèntims = Atrassats 30

Barcelona, 7 d'octubre de 1921

opisso

CAPVESPRES RADICAL

—Arri, burret, cap a la fira de Bellcairel...

GRANS MAGATZEMS DAMIANS

Rebudes les

Novetats per a la present temporada

Preus excepcionals

Ventatges positives en els articles següents:

Estovalles i tovallons, Panyeria, Davantals, Punes, Roba blanca per a senyora, Calçat, Sastreria, Camiseria, gèneres de punt i roba blanca per a nens, Colxes, Mantes, Edredons, Llençols, Roba de llit, Calçat sport, Gèneres de punt per a cavaller, Teixits color, Estores i Cortinetes

SECCIÓ ESPECIAL de diferents articles

al preu únic de **3⁹⁵** pessetes

SARNA

(RONYA)

ANTISARNIC MARTI

Unic que la cura SENSE BANY
Les seves imitacions són cares,
perilloses i de olor repugnant.

Es ven a totes les Farmàcies i
Parlament, 17 **BARCELONA**

Soler i Torra germans

BANQUERS

Compra venda de valors - Ordres de Borsa - Canvi
de moneda - Giros sobre l'estranger - Comptes
corrents en monedes Nacional i Estrangera

Rambla d'Estudis, n.º 13 i Bonsuccès, n.º 1

PARA ENFERMEDADES DEL
ESTÓMAGO É INTESINOS

GASTROL

MIRET

PROBARLO ES CURARSE

NATALIO MIRET - Farmacéutico
Diputación, 205-BARCELONA

DE VENTA
EN TODAS PARTES

Bloks Notes

a **DEU** cèntims

BAZAR UNIÓN Unió, n.º 3
BARCELONA

SELLOS OSSAM

Para la curación radical y en pocos días de la BLENORRAGIA (purgación) y toda clase de infecciones en las Vías Urinarias por rebeldes y crónicas que sean, calmando a las primeras tomas, por su acción anestésica, toda clase de dolencias e irritaciones producidas por la uretritis.

DE VENTA: J. Viladot, Rambla Cataluña, 36; Salus, Fontanella, 7; Dr. Perelló, Rambla del Centro, 37; y en las principales Farmacias y Centros de Específicos.

Preparados por el Dr. J. MIRET, Plaza Comercial, 9, Farmacia

EDEN CONCERT

MUSIC-HALL DE PRIMER ORDRE—Tots els dies grans espectacles a les 3 1/2, tarda i a les 9 1/2 nit

Gran éxit de la cèlebre cancionista **Laura Domínguez**

COMTE DEL ASSALT, 12

TELÉFON NÚM 3332 A. :-

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
Llibreria Espanyola-Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
Fora de Barcelona:
Espanya: trimestre 3 ptes., Estranger, 5

NOTES

La guerra de Melilla ha creat un nou tipu de soldat, aquell de quota, prim, gairebé esquerdalenc, sense pèl a la cara i portant unes enormes antiparres de conxa.

An aquest soldat carregat de ulleres se'l troba per tot arreu. En les fotografies de *El Dia Gráfico*, en les pel·lícules de Melilla

fins en les caricatures de la guerra. Sembla com si les ulleres de conxa s'haguessin convertit en el distintiu dels soldats de quota. A ciutat, la distinció dels soldats, entre els permanents i els de quota, és fàcil: una qüestió de confecció i de roba, però a campanya tots els uniformes de tots els soldats són iguals. Calia un distintiu i han aparegut les ulleres.

Tothom hi té dret a portar ulleres, si li plau, ja ho sé; emperò, an els pobles, d'ulleres mai en porten els pobres, que és cosa de rics. A la guerra, succeeix igual.

**

Quants voluntaris de la guerra d'Àfrica quedaven? No gaires. Són de la guerra de 1860, i si aquesta guerra té seixanta i un anys, ells, deuen tenir-ne vuitanta. Però com en *La Marsellesa*, «els novells entraran en el camí, quan els vells ja no hi seran», els voluntaris nous succeiran als veterans, els d'En Millán Astray, als del comandant Sugrañes, i els nostres fills veuran uns altres voluntaris de la guerra d'Àfrica, que tindran vuitanta anys i no portaran barretina, ni vestit de vellut.

I cap a l'any 1980, uns moros pendran una posició, o destruiran unes obres, i començarà altra vegada la guerra d'Àfrica. I sortiran uns altres voluntaris que seguiran al coronel X., com els seus avis seguiren al comandant Sugrañes, i els seus pares al tinent coronel Millán Astray. Perquè el voluntari de la guerra d'Àfrica, serà etern.

**

Està comprovat que la civilització fugí de les terres que podríem nomenar colres, o que no hi arrela. Els savis, diuen que se'n va anar la civilització de l'Orient perquè començaren a tallar arbres, deixant ermes les muntanyes i les valls.

Els moros han sofert aquesta fatalitat. Mentre sigueren a l'Andalusia, plena de rius i d'hortes, la seva civilització superà a la dels cristians, però foren vençuts i llençats a l'Àfrica, i caigueren en barbàrie que encara dura. Les terres colres els han mort.

Els vencerem, els voldrem civilitzar i serà, fatalment, inútil. Per això, per a que el sacrifici no sigui estèril, a l'endemà de la victòria, haurien d'ésser portats a Melilla el magnífic tenor senyor Viñas i el docte Marquès de Carulla, per a fer-hi la festa de l'arbre.

**

Han estat encarregades milers de mantes, milers de sabates, milers de barrets, milers de mitjons... No és lo de la gran guerra, però serà una petita guerra que tindrà els seus nous rics. Es compraran més autos, se tornaran a veure plenes les sales de joc i un centenar de noies de la vida ascendiran en categoria.

Se prepara una altra promoció de nous rics, que es dividiran en dues categories, els d'ara, els de Melilla, seran «permanents»; els dels negocis faulosos de la gran guerra, seran nous rics de quota.

PARADOX

Se'ls veu la ceba

Tot el tràngol promogut al voltant del dictàmen proposant que la retolació dels carrers es fes en català, s'ha tornat aigua-poll. Feia una pila de setmanes que jeia el dictàmen damunt la taula. D'ajornament en ajornament, s'arribà a l'avantdarrera sessió consistorial, en que instat pel baró de Viver, regidor de l'U. M. N., no quedà al capità-manaia de la majoria regionalista altre remei que mostrar públicament les bragues.

Es produí el dictàmen de referència temps enrera. En hores en que podia convenir a la «Lliga» fer una mica de xim-xim. En un país políticament desballestat com és el nostre, per força els dies s'han de comptar per segles. Res

DIÀLEG DE CIRCUMSTÀNCIES

- Es curiós que quasi tots els voluntaris catalans s'allistin a a Legió Estrangera...
—Ho fan per a fer la gultza an En Cambó i an En Royo Villanova.

d'estrany, doncs, que les coses hagin canviat radicalment en dos o tres mesos. Que ço que podia semblar ahir una aventatja, sigui avui un inconvenient. Lo que no passa en un any, sol passar en un instant, resa l'adagi, mai tan certat com en el cas que'ns ocupa.

Ho digué clarament el senyor Maynés en la sessió de referència. El dictàmen proposant que la retolació dels carrers s'escriguí en català, té els vots dels regidors nacionalistes, que és tant com dir la simpatia de tot el Consistori. Malgrat això, retira la majoria regionalista el dictàmen. Pot donar-se una més manifesta incongruència?

No pensin que la contradicció obeeixi a causes inconfessables. La reculada respòn, senzillament, al propòsit de no ajupir se a la maniobra política que suposa empènyer als representants de la «Lliga» a discutir i aprovar un dictàmen que forjaren per propi impuls; al desig de no semblar odís i rencúnies a les regions espanyoles en contra de Catalunya. Pobrets! Mai com en l'ocasió present pot dir-se al senyor Maynés: «qui no't conegui, que't compri».

Lo que hi ha en el fons de la conducta observada en l'assumpte per la majoria regionalista, és una covardia que escapa a tota explicació. Lo positiu és que si ahir aprofitava la grimègia, convé avui la quietut. Que ço que setmanes enrera s'estimava polític, es té avui per imprecident.

Lo altre, la temença de ferir la susceptibilitat de les comarques espanyoles, aigua calenta. Riguin-se de l'excusa de creure a la «Lliga Regionalista» en l'oportunitat de promoure certa mena de bullangues.

Aquesta i altres claudicacions, a les que tan aficionada sembla la «Lliga», podrien admetre's, o tindrien, almenys, una excusa, de reportar el sacrifici que als ideals s'imposa, qualche aventatja política o material. Lo verament dolorós és que respòn el ridícol al desig de no torbar la digestió a l'home-orquestra, que és En Cambó, mestre en l'art d'arrambar-se al sol que més escalfa. A Catalunya, que la parteixi un llamp.

Nosaltres, a desgrat de les minces explicacions donades pel senyor Maynés, som del parer que en retirar el dictàmen referent a la retolació dels carrers en català, ha quedat la majoria regionalista de còs present, car no ha succeït a Catalunya esdeveniment d'importància per a modificar les circumstàncies que mesos endarrera aconsellaren la presentació del mateix.

Per a dir-ho sense embuts. Han desertat els regionalistes del seu lloc, per la raó poderosíssima de que, com el gallec del conte, van sols.

JUST

LA FIRMA TERRIBLE

En Cambó és home precabut, encara que devegades no ho sembli, i ha volgut actuar en el ministeri de Hisenda amb la tàctica nomenada «envoltant» pels tècnics. Al Banc d'Espanya va posar an En Sedó; a la subsecretaria de Hisenda an En Bertrán i Musitu, i darrera d'En Bertrán i Musitu, En Manuel Reventós, de la família dels Reventós.

El primer Reventós és En Cinto, metge, bon metge, i regidor regionalista. Aquest és el Reventós públic. Després hi ha el Reventós privat, que és l'ex nostre Ramon Reventós, el Sant Francesc de les lletres catalanes, contista admirable i tan bromista, que un se té de posar seriò. Aquest és el Reventós privat. Finalment vé el Manuel Reventós, que no arriba a públic, però que tampoc és privat, alt funcionari de la Mancomunitat, que se sap, amb aguda i límpida intel·ligència, totes les polítiques internacionals i totes les economies.

En Cambó el cridà, per a que fes costat an En Bertrán i Musitu, com a secretari tècnic. I En Reventós anà a Madrid. Un dia, els empleats del ministeri reberen una carta de Barcelona, endreçada al subsecretari, fent una recomanació important. En Bertrán i Musitu no hi era, i els empleats no sabien desxifrar la firma, fins que va acudir En Reventós:

—¿Me permeten ustedes?

Agafà la lletra i desseguida digué:

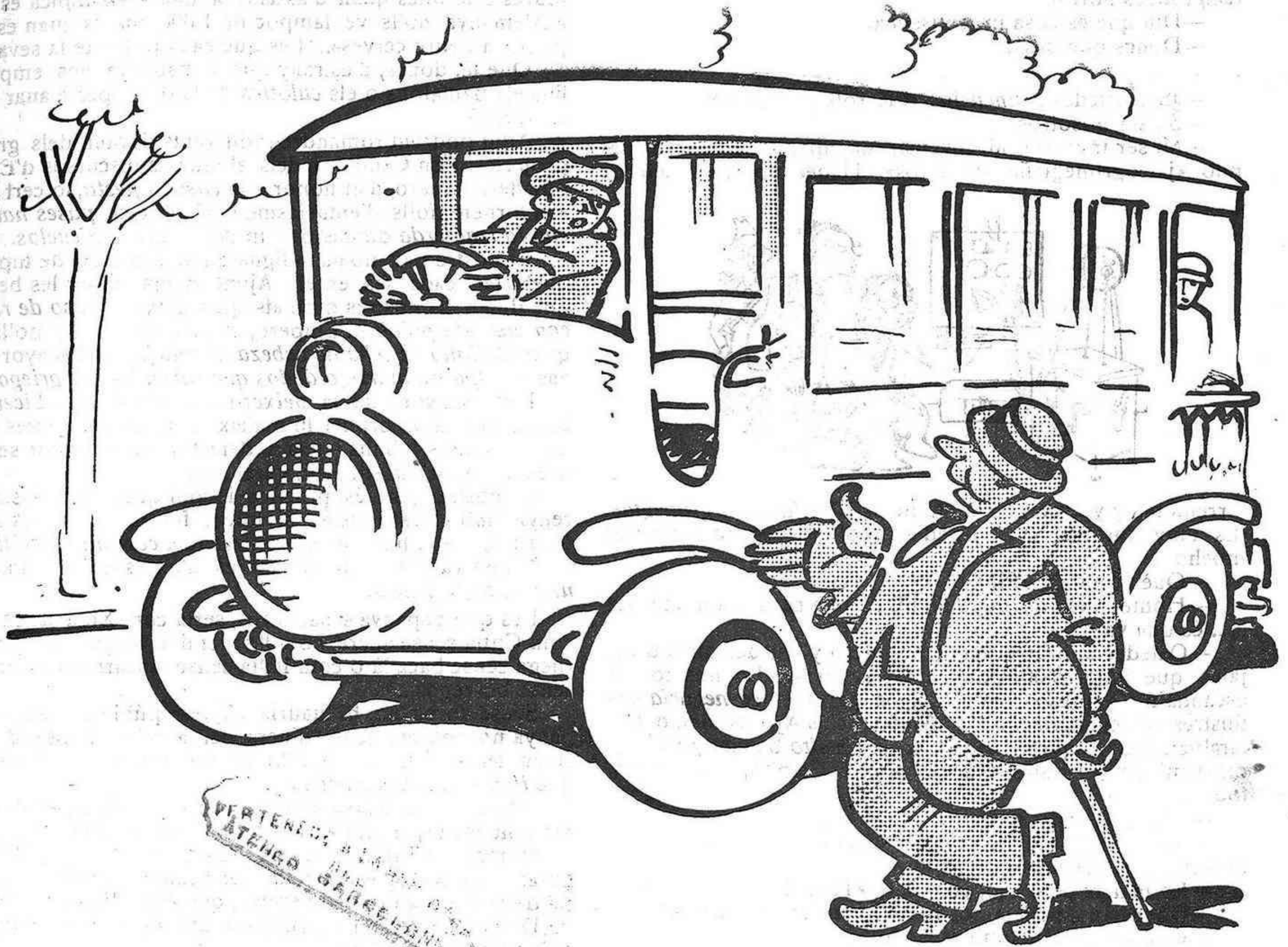
—Esta firma es la del señor Puig y Cadafalch.

I a l'una, tots els empleats, com si acabessin de presenciar un cop de màgia, digueren:

—Aaah!...

Igual, igual que si En Reventós els hi hagués dit:

—Aquesta firma, senyors, és de l'Anticrist.

ELS «AUTO-ABUSOS»

—Que no s'hi pot pujar encara, mestre?
—No encara. Primer havem d'anar a la conquesta del zoco municipal.

EL DESTÍ

S'han tornat a aixecar els telons dels grans i dels petits teatres. No queda tancat més que el «Liceo», perquè el «Romea» ho farà avui.

- Segueix la mala astrugància—ens diu l'amic.
- Per què?
- Perquè el «Romea», l'infortunat «Romea», s'obra en divendres, dia dolent, dia senyalat pels supersticiosos.
- Un dia o altre s'ha de començar.
- Es veritat, però és que la mala astrugància segueix. S'obra en divendres, dia 8. Doncs la segona estrena, sap quan la fan?
- En dimarts?
- Pitjor. El dia 13.
- Sí que és casualitat.
- Ara digui'm si és possible que un sol teatre pugui resistir aquests cops: inauguració en divendres i estrena el dia 13.

Aquest número ha passat per la censura

CRÒNIQUES DE LA GUERRA

Don Perico el patriota (?)
i la "corrida" del Liceu

UN INVENT EXTRAORDINARI.—VENTATGES DE LA «JALEOGRIMEGIAFIA SENSE FILS.»—DON PERICO, EL NEGOCIANTE.—INDIGNACIÓ EN EL CÍRCOL DEL LICEU!—LAS CUENTAS DEL GRAN CAPITAN.—LA CORRIDA PATRIÒTICA.—LO QUE DIUEN AL «CIRCULO DEL EJÉRCITO Y DE LA ARMADA» I LO QUE VOLEN FER AL ECUESTRE.—UN TELEGRAMA DE DON LACANDRO.

Són les sis de la tarda i un ordenança d'En Berenguer vé a interrompre la nostra *dulce bacaina*. Hi ha dies que un jeuria fins a l'hora de sopar.
—Hi ha un soldat del *tercio* que sembla anglès, que desitja parlar amb vostès.

—Què redimontri voldrà aquest ximple en aquestes *intempestives* hores?

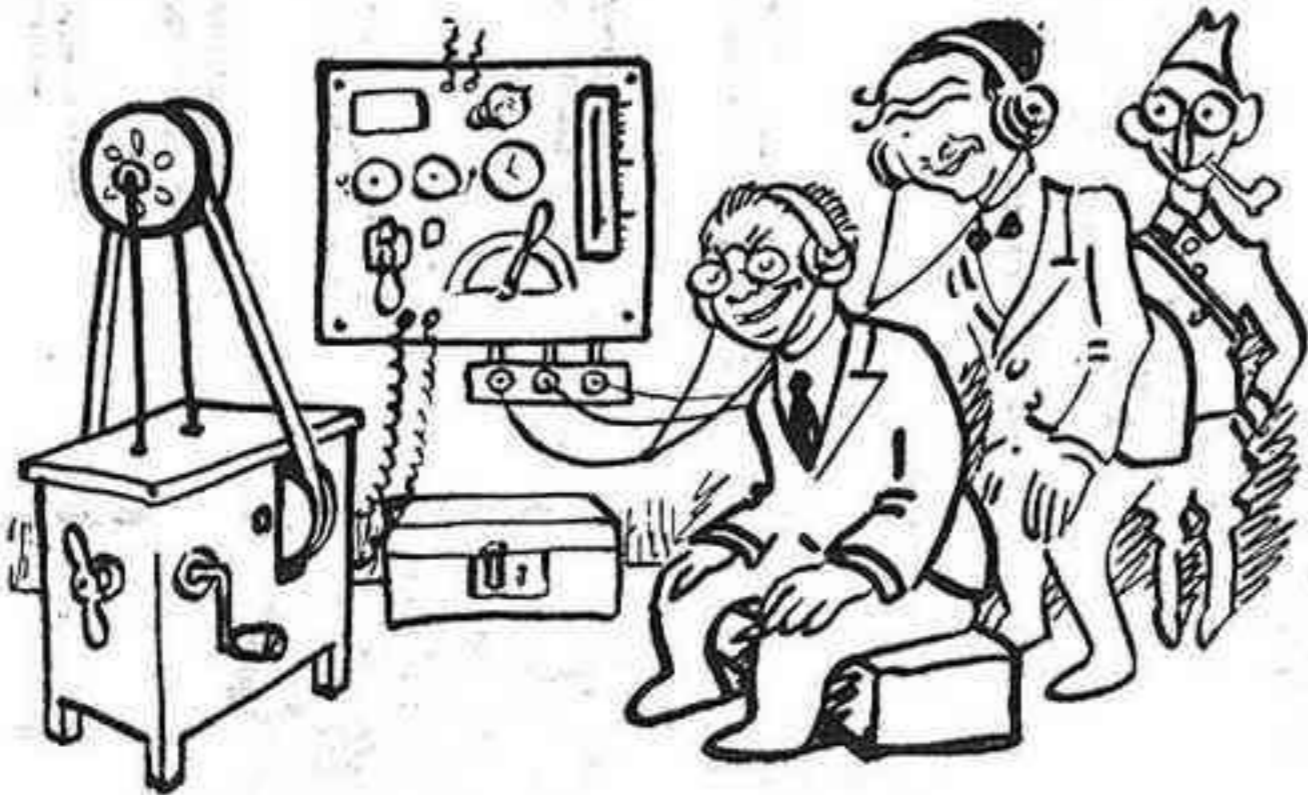
—Diu que és cosa urgentíssima.

—Doncs que passi.

—¿Ser ostedes *emtnencias* «Picarol» y «Tenu»?

—Sí, ser nosotros.

—Mi ser inventor. Mi inventar un aparato: llamarse aparato «jaleogrimegafia sin hilos». Haber aparatos señalar

rremotos y yo inventar aparato señalar *jaleos* y *grimegias*. ¡Es muy curioso! ¡Ver ustedes uno! Mi seguro gustarles mocho.

—Què't sembla, «Picarol»?

—Home, què vols què't digui! Es una cosa molt curiosa si... és que va bé.

—Ostedes aplicar oreja este agujero y ostedes oír todo el jaleo que hasta 5.000 kilómetros se arme. Lo mismo oír escándalo Congreso que rebuznos pelea entre *negociantes* ilustres de cualquier salón Conferencias Ayuntamiento. O r también desde aquí escándalo arma *Chelito* bailando rumba; oír también protestas *estejets* contra Cambó; oír, en fin, todo...

—Carai, «Tenu», quin invent!

—Meravillós! Aquests *inglesos*, sinó fos que tot el dia m'empaiten, serien uns grans homes.

—Lo mateix penso jo, company «Tenu»!

—Doncs apa, posem-nos-hi bé i ¡a tafanejar s'ha dit!

—Què sento? Oh, quin escàndol!

—Sí, noi, tens raó! Però quin *bullit*, Mare de Déu!

—Serà possible? Vols dir que no somniem truites?

—Estem ben desperts, noi! Es l'*aparato*, noi, és l'*aparato*!

—Així m'ho sembla.

—Veig que va de primera!

—Escolta, escolta!

—¡¡... ..!!

—Sí, és la «peixera» del *Círcol del Liceu* on hi ha la gresca! Serà possible?

—Posem atenció. Recristina, quin xibarrí! Sents què diuen?

—Sí, noi! I parlen amb molta *elocuencia*. Fixa-t'hi! «Embustero! Farsant! Mal patriota! Quina enredada que'm volia fer! Que vagi a ensarronar a la *viuda*!»

—Quin guirigall! Quina gresca!

—I sembla que tenen raó.

—Escolta bé, noi, escolta, que això de la «jaleogrimegafia sense fils» és l'invent més gran del segle?

—*Bueno*: calla un moment i enterem-nos bé de lo que diuen aquest senyors del *Liceu* respecte a la *corrida patriótica*. No és poc lo que s'hi divertiran els llegidors de L'EsQUELLA!

—Muts i a la gàbia!

—Sóc tot orelles, company!

Als Estats Units, per a fer diners, necessiten organitzar sessions de cops de puny: el ianqui, el bon ianqui, no regateja res amb tal de poguer contemplar un concurs de *pinyes*, *castanyes* o *bujes*; a França, l'*anti-ilitarista* França, per a presenciar un *desfile militar*, mal siga des de dalt d'un fanal,

es paguen sumes fauloses; a Anglaterra no vé mai de vint lliures esterlines quan d'assistir a una festa hípica es tracta; a Alemanya no'ls vé tampoc de 1.000 marcs quan es «conjuren» a beure cervesa... I és que cada poble té la seva dèria!

Què té, doncs, d'estrany que a Espanya ens empenyem fins els pantalons o els *culottes* de la dona per a anar un dia als *toros*?

Aquí podrem romandre indiferents davant dels grans (?) projectes d'En Cambó i dels eloqüents discursos d'En Melquiades, emperò, fent honor a la *castiza fiesta*, lo cert és que ens tornem folls d'entusiasme davant de sis *pases naturales* con la *izquierda* donats per un del nostres *Chicuelos*.

Al nostre país no'ns indignarem per la sèrie de tupinades que's fan cada dia en els Ajuntaments, ni per les bestieses que diuen els nostres diputats quan estan *sin uso de razón y con uso de palabra*. Emperò, sí ens sortim de pollaguera quan el *Gallo se echa de cabeza al callejón* o el senyor Miura ens *endilga un marrajo de los que saben latin y griego*.

I els senyors de la *peixera* del *Círcol del Liceu*, que coneixen com el primer lo mateix les nostres escasses virtuts que'ls nostres infinits vicis i defectes varen reunir-se i després d'estudiar la situació, varen dir:

La nostra gent és pràctica i com que'l positivisme està renyit amb el patriotisme, si volem fer pessetes pels soldats d'Àfrica, res millor que organitzar una *corrida patriótica*.

No en và des d'un *tendido* es d'on es defensa millor la *unidad de la Pàtria*!

I és que Espanya sense toros, seria com Xina sense arroz, com Cuba sense sucre, com l'Argentina sense blat, com Noruega sense bacallà o com Itàlia sense macarrons i Cardedeu sense borregos...

Sense toros no hi hauria riquesa pública, perquè a Espanya no podrem tenir diners per a salvar l'Hisenda, però sí en tenim per a convertir en milionaris als trinxeraires que *tienen riñones y coleta*.

Morir en una trinxera al peu del Gurugú, no és cosa que pel bon espanyol mereixi els honors de la immortalitat. En canvi, morir a Talavera de la Reina, foradat pel *pitón* d'un *Ortega*, equival a escriure la més sentida pàgina en la història de la Espanya de pandereta... que és la Espanya del dia.

De *pandereta* són les cuirases del *Pelaio*; de *pandereta* és la *valentia* (?) del nostre *Llapissera*; de *pandereta* és el talent dels nostres polítics; de *pandereta* és el nostre present; de *pandereta*... i... *palillos* és el nostre per-vindre...

Mes deixem-nos de més filosofies i anem al gra.

Els del *Círcol del Liceu* volgueren fer una cosa *espaterrant* que recordés els temps passats, millor dit, que'ls eclipsés.

I si els del temps d'En Collaso, En Junoy i En Pere Grau havien organitzat els més famosos *balls de disfreses*, els dels temps d'En Martí Olivares, d'En Peret Oromí, d'En Ricardo Torres i de l'Oliver Bauzá, just és que organitzin les més esplèndides i patriòtiques *corridas*.

Si abans, a Barcelona es rendia culte al *cân cân*, avui es rendeix a les *banyes*.. a l'extrem que molts marits, si no'n porten... és perquè no ho saben.

C'est la mode! que diuen els alumnes de *L'Alliance Française*

Emperò, organitzar una *corsa de braus* sense don Perico és com volguer organitzar un concurs de *couplets* sense En Costa-Deu, de *La Perdiu de Catalunya*.

I els del Círcol cridaren a don Perico *Pedrerera de Guardiola*.

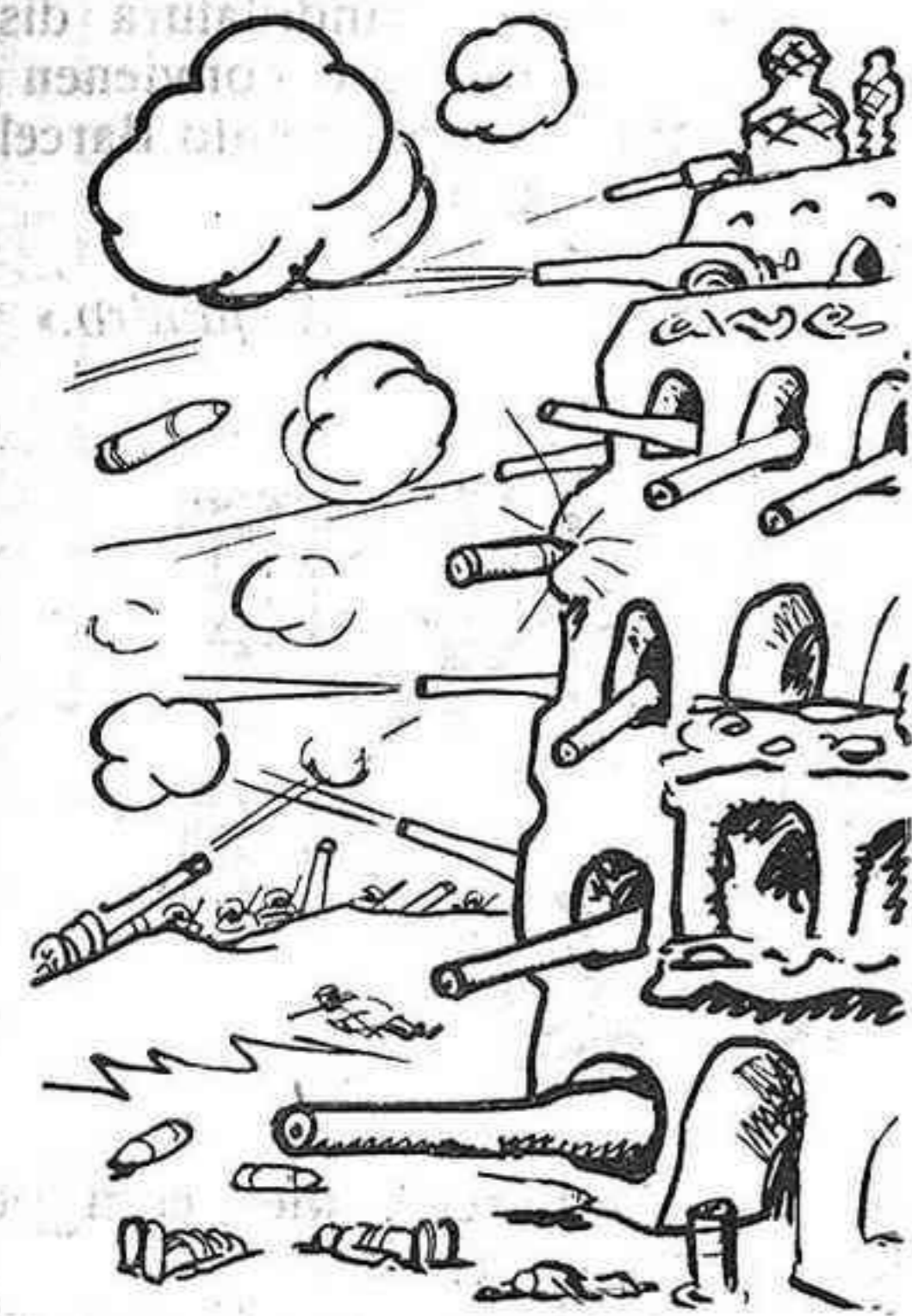
Don Perico fou rebut triomfalment com Radamés quan «ritorna vencedor» a l'escenari del Liceu.

Viva don Perico, el tieso! ¡Gloria al perfume, *Locura de Amor!*

I tots contestaren amb més entusiasme que si s'hagués cridat: *Vivan les noies de Pauleta Pamiás*, alegria del vells verds de la casa.

Don Perico, emocionat, pronuncià un discurs patriòtic:

—Mai els pagaré l'honor que'm fan, i en compensació els donaré tota mena de facilitats. Quan la Pàtria ens crida, tenim el deure de donar-li tot. «Tot per tu, Pàtria meua, tot per tu.» Qui li ofrena la vida, qui li ofrena els diners, qui, com jo, li ofrena... la plaça de toros. I si alguna cosa em sap greu, és no haver dit an En Gaudí que construis la meua *pedrerera* a Nador, perquè allavors no hi haurien entrat els moros, com no entraran al Passeig de Gràcia... mentre la *Verge de la Hipoteca* ens ampari i la pedra picada resisteixi! Manin, doncs, senyors, que jo

sóc generós i amb tal de contribuir a millorar la situació del soldat espanyol que lluita a l'Àfrica, no'm vé de mil pesetes. I per a que se'n convencin els ofereixo:

Pel meu palco	Beates	5.000
Pel palco de la empresa	»	1.000
Per la part corresponent als meus beneficis	»	3.000
Total.	»	9.000

No n'hi han tantes entre Mataró, Vic i Manresa! Es a dir, lo que jo ofereixo és la *meitat* de lo que guanya (?) l'empresa en un dia de *lleno*, o siguin 18.000 pessetes. Altrement, jo pagaré els toreros, 22.000 pessetes, i els toros 16.000, i entregaré al Círcol del Liceu moltes localitats i entrades. Que'ls hi sembla?

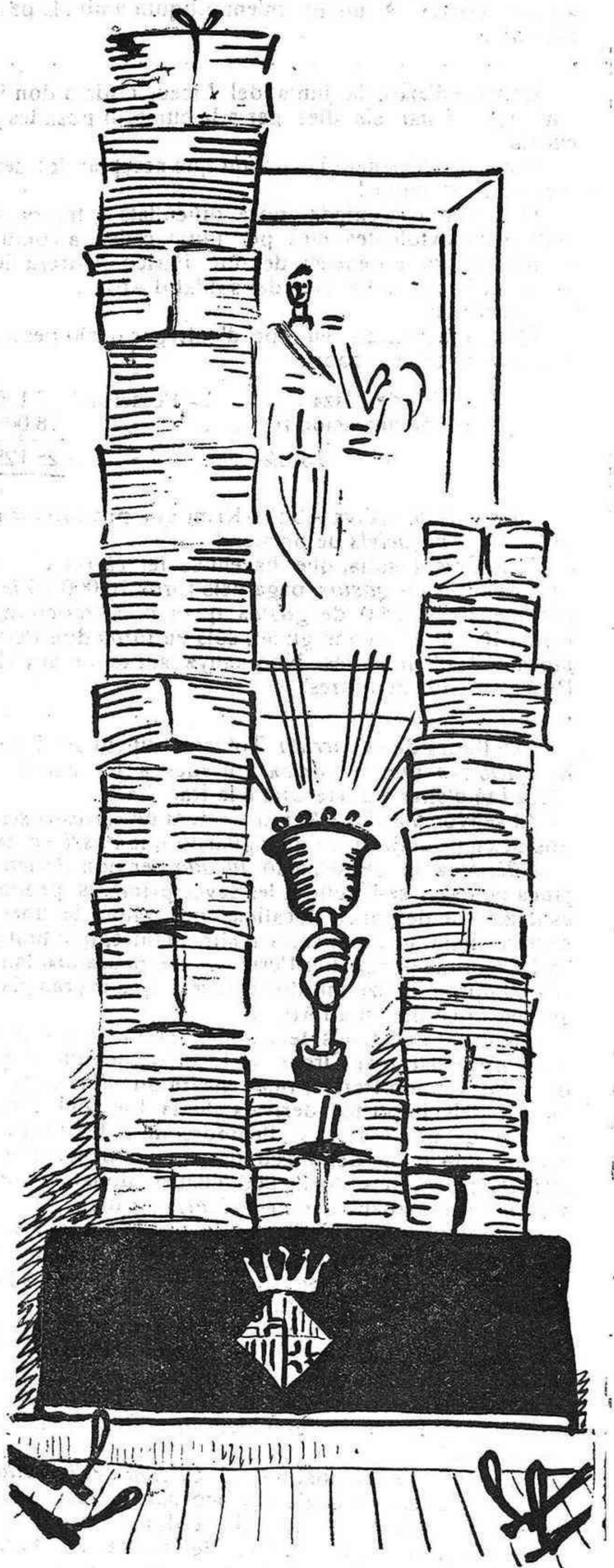
- Molt bè, don Perico, molt bè!
- Fet?
- Fet!

I el senyor Pedrerera de Guardiola abandonà la casa de la *peixera* en mig de noves aclamacions.

Mes així com devegades surt el *tlo Paco con la rebaja*, també a lo millor compareix *papá Servando con el aumento*. I ve't aquí que quan tot estava a punt de solfa, es presenten dos senyors al Círcol del Liceu i diuen als de la Junta, paraula més, paraula menys:

—Acabem d'enterar-nos que don Perico els ha pres el pèl, i que, además, els vol fer servir de *mingo*. Veritat que'ls ha dit que la empresa aconseguint un *lleno* guanyava 18.000 pessetes? Doncs bé, una *corrida* com la que vostès es proposen organitzar, podem assegurar-los que dóna una ganància de més de 20.000 duros.

—¡¡¡.....!!!

AL CONSISTORI

Tants i tants són els dictàmens que han quedat sobre la taula, que la pobra presidència ha restat del tot tapada.

A les poques hores era consultat l'Ubach i aquest respongué:

—Jo no sé com don Perico fa certes coses! Allà ell i els seus «negocis». A mi no m'emboliquin amb els pastels del meu *amo*!

En vista d'això, la Junta del Liceu, crida a don Perico i amb tot i faltar sis dies per a la cursa, li posa les *peres a cuarto*.

—Abans sospenem la *corrida* que acceptar les seves primeres proposicions!

Don Perico s'enfada, posa dificultats i traves, menaça amb actituds violentes, mes per últim cedeix a condició que la *corrida* sigui a benefici de don Perico Pedrera de Guardiola, en lloc de a benefici del soldat d'Àfrica.

I s'acorda:

Que don Perico, en lloc d'entregar 6.000 pessetes pels dos susdits palcos, cobri:

Por <i>piso</i> de plaza	Pessetes.	7.125
Por indemnización (?)	>	18 000
<i>Total</i>	>	<u>25 125</u>

Don Perico: «¡Viva Abd-el-Krim que proporciona amb la seva actitud *negociets* de primera!»

I després resulta, que havent-se fet càrrec el Círcol del Liceu de tots els *gastos*, pagà pels toros 10.000 *pañes* rodones, més unes 3.000 de *gastos* quan don Perico digué que valien 16.000. Per consegüent, sols en toros don Perico *evaporaba 3.000 anguilles*. No guanya tant en un any el senyor Pepet, tenedor de llibres!

I vé l'hora de la *corrida*. Tot són dificultats i traves! Hi ha *oficionao* que no troba entrades a les taquilles de la plaça i té d'anar a correuita a la Rambla.

El senyor Martínez Anido s'entera de *certes coses* i envia dos delegats amb ordre de vigilar lo que *passi* en taquilles.

I degut a la pertorbació *ideada* per don Perico en venjança de haver-se-li refusat les seves primeres proposicions, es deixen de despatxar localitats per valor de unes 20 000 pessetes i entrades per valor d'altres tantes, que junt amb les 25.125 cobrades per don Perico el «empedrado» fan més de 13 000 duros. Tretze mil duros menys que rebran els nostres germans que lluiten a l'Àfrica!

I amb tot i això, els fets donen la raó als dos senyors que's presentaren al Círcol del Liceu a denunciar els lletjos propòsits de don Perico, puig encara que l'Hisenda cobri el màxim dels impostos derivats de la Llei del Timbre, En «Tenu» us pot assegurar, llegidors de L'ESQUELLA, que la *corrida patriòtica* del Liceu donarà un benefici de més de 20.000 duros. I més de 30.000 n'hauria donat, si don Perico s'hagués sentit abans que *negociant*, patriota.

Amb dir que don Perico va dir que'ls impostos de timbre, beneficència, etc., pujaven a 9.000 duros, quan tot plegat no arriba a 37.000 pessetes, n'hi ha prou per a judicar la conducta de l'amo de la *pedrera*...

I... està clar que En «Picarol» i jo hem sentit per medi de la «jaleogrimegiafia sense fils» el més formidable escàndol «financier-patriòtic» que de molts anys an aquesta part es recorda a Barcelona.

Si els del Liceu es descuiden, don Perico els hi amaga ben bé l'ou!

I l'escàndol ha arribat fins al *Circulo del Ejército y de la Armada*, on sembla que's vol acordar que cap soci posi els peus en les societats on admetin a don Perico i que an En Joaquim Sagnier, com a auditor de Guerra, se li faran certes indicacions per a que vegi de convocar una reunió general extraordinària en el *Ecuestre* a fi d'acordar l'expulsió del *negociante* don Perico, que una cosa és fer coses lletges en temps de pau i altra fer-les en temps de guerra i en perjudici directe dels que ofrenen la vida en compliment d'un deure inel·ludible.

Fins ara, teníem a l'*acaparador* com el ser més despreciable. Ara, l'*acaparador* ha quedat eclipsat pel qui «paga deudas a costa del soldado herido».

No'ls hi sembla? I ho diem en castellà, per a que ho entengui més gent.

I, per últim, amics i llegidors de L'ESQUELLA, també us direm que s'assegura que ha sigut cursat el següent telegrama:

«Madrid.—Barcelona.—18.745—18—49—16'20—18'35.

Perico Pedrera de Guardiola

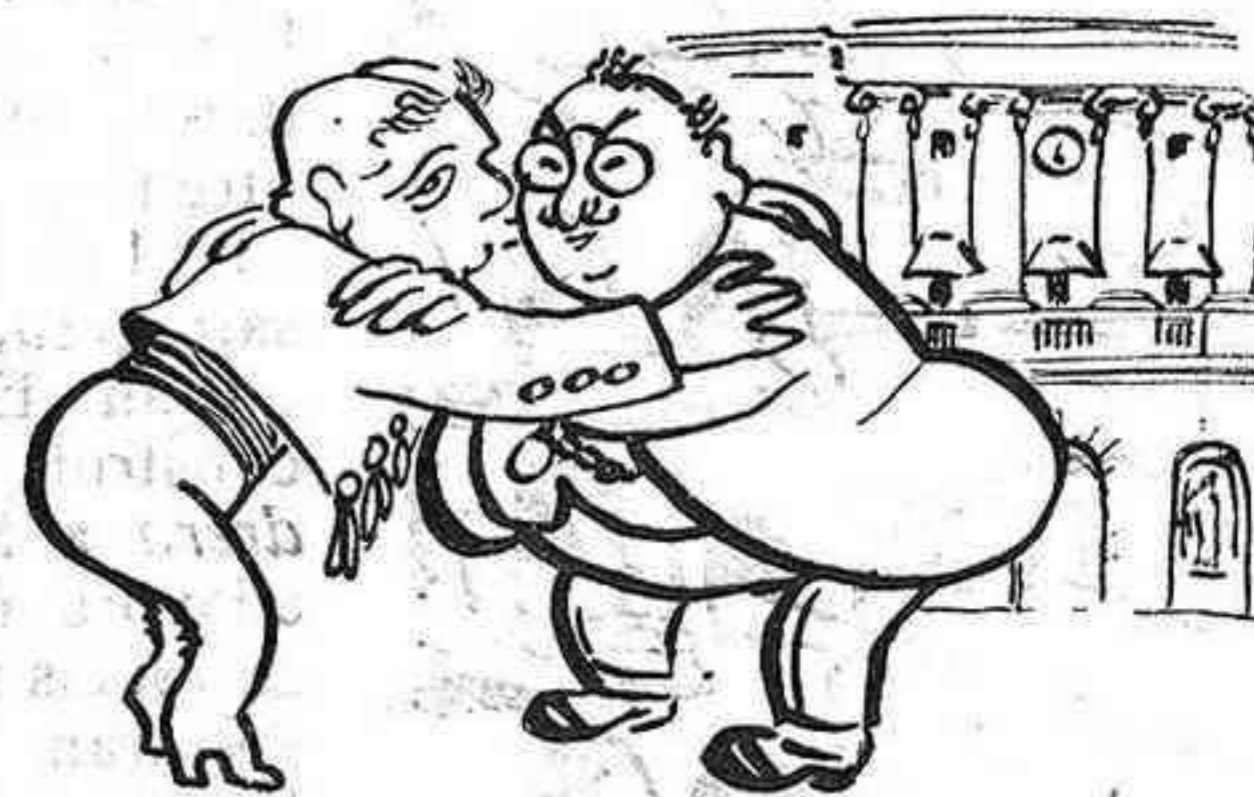
Gibraltar-chico—Barcelona

Enterado fabuloso *negocio* que proponíaste hacer a costa tontos badaban asunto *corrida* patriòtica, ofrézcode próximas elecciones municipales primer lugar candidatura distrito quinto. Hombres como tú son los que me convienen para confiarles jefatura minoría partido Ayuntamiento Barcelona.

Recuerdos de tu antecesor Emiliano.

Abrázate y aliéntate

Alejandro.»

I ja veieu ara, barcelonins i barcelonines, com tot fent brometa es poden dir les coses més series.

Envieu-nos sabó i *legia* per si mai don Perico intenta afalagar-nos, donant-nos uns *copets* a l'espatlla.

¡Ux, ux, ux!

¡Això no és menta, que és merdux!

que diria, segurament, En *Pitarra* si fos viu.

TENU

Melilla, 3 octubre 1921

Una nota, encara, relativa als nous rics, arxiu inextricable en la literatura de costums.

Podria parlar del nou ric que s'ha permés la fantasia de fer-se incrustar un brillant al bell mig de cada dent daurada de les que ornem la seva boca.

Del que presumint d'home cult, pagà, no fa gaires dies, una borratxada de pessetes per un vell exemplar del *Quixot*, avalat amb curoses estampes.

Succeí que, en posseir el llibre, s'apressà l'home en anar a casa seva, per tal de mostrar a la senyora una joia de tant valer.

No trobant la mestressa a casa, deixà el llibre damunt la taula del despatx, sortint altre cop al carrer.

En ésser l'hora de sopar, es reintegrà el nou ric al seu domicili, pensant amb la sorpresa de l'esposa, a l'ésser-li

FENT PATRIA

El senyor Esteve.—Bon cop de falç, si el blat ens volen pendrel...

mostrada la nova adquisició destinada a avalar la naixenta llibreria.

Calculi's la sorpresa de l'infeliç, en agafar el volum i advertir que havien sigut sotstretes del mateix bon nombre de fulles. Tantes, com gravats es contenen en el llibre, totalment despulpat de la seva ornamentació.

Esverat, no sabent lo que li passava, inquirí la causa de la desgràcia, senzillíssima, al dir de la seva dona.

Per a obsequiar a un nebodet seu, visita hores abans de la casa, arrancà la bona senyora les estampes, que regalà al petit.

Semblable desastre, curà al nou ric de la mania literària. En comptes d'enriquir la biblioteca, tot just començada, decidí el desventurat milionari seguir augmentant la seva fortuna.

Amb tot, no són pas els nous rics que acabo d'esmen-

tar els que motiven preferentment la present nota. El meu, el recentment descobert, el que'n diríem nou de trinca, és el que per a anar dies passats al teatre, adquirí una llotja principal.

Disposà la casualitat que la comèdia l'avorrís sobiranament. Que la representació constituís pel nou ric un veritable martiri. Que el fàstic i l'ensopiment no'l deixessin en tota la nit.

Pel magí del nou ric creuà mil vegades la idea d'abandonar el teatre, lo que hauria fet de bona gana, de no pensar en les pessetes que li costava la localitat.

Quan més disgustat estava, vaig apropar-me a saludar-lo.

Per a donar-me idea del seu estat d'esperit, em digué:

—Li asseguro que de trobar-me al galliner, faria estona que seríem a dormir.

L'ETERNA MANIA!

No comprenc com hi ha persona que habitant a Barcelona) d'ella en fuig tots els istius, quan aquí hi ha la ventatge que tenim hermosa platja, plans, muntanyes, fonts i rius.

I és que hi ha una majoria que ha contreta la mania de que qui no's dóna eix gust, no és persona respectable, sinó, un pobre, un miserable que no surt mai de Sant Just.

Mes, si aqueixos no disposen d'elements, tampoc s'exposen a gastar lo que no és seu, com fa més d'un milionari, que els istius va a Sant Hilari, i els hiverns se'n va a... Manlleu.

I a n'aquests els faré veure que molt més es pot distreure, el qui es queda a la ciutat, que el mortal que l'abandona per anà a Garraf, a Tona, o a Papiol o a Sant Cugat.

I no es pensin que exagero, perquè proves tinc per fer-ho comprendre perfectament. I si algú es permet dubtar-ho, ara vaig a demostrar-ho si m'escolten un moment.

Quan el sol ja pica massa, (i això tots sabem que passa a mitjans de juliol), el qui habita una botiga de la Barcelona antiga, ni sent vent ni veu el sol.

Si un pateix del fel o el fetge, i li recomana el metge banys de mar per' curà el fel, té resolt prompte el problema adoptant el bon sistema d'anà als banys... de Sant Miquel.

Que l'istiu tant l'atropella que no tasta l'escudella ni cap classe d'aliment? Això rai! Aquests dejunis, a darrera de Càn Tunis es resolen fàcilment.

Que l'empaïta molt la gana, i un amic me l'entavana receptant-li algún gastrol? Ans d'empendre aquesta norma que se'n vagi a la Reforma cada dia a donà un vol, que allí hi passen molts bons aires, i es disfruten unes flaires i uns perfums tan purs i sans, que, com ancre salvadora, treu la fam devoradora que tenim molts ciutadans.

Si la sed molt l'atormenta, i troba molla i calenta l'aigua que té dins del pis, la podrà beure gelada si se'n va a la Font Trobada, o pels volts de Sant Genís.

I a cinquanta passes... llargues, hi ha també la Font d'En Fargas, la del Qüento i la del Coll.. I amb vint cèntims, el tramvia el passeja, un cop al dia, des de Gràcia fins al Moll.

Diversions de totes menes

sap que té també a dotzenes, sense moure's de ciutat; puix, entre altres ben galanes, fem sortiges, fem sardanes, i altres festes de veïnat.

Orquestes empipadores toquen balls a totes hores, i el qui no està per saraus, pot donà un passeig en barca... o anà amunt i avall del *parque*, menjant xufles i cacaus.

Fins tenim places de toros on, igual que en temps dels moros, demostrem nostres instints, vint o trenta mil persones.. que només ho som a estones, al trobar-nos allí dins!

En fi, crec que amb lo que explico prou de sobres justifico que no hi ha necessitat de gastar lo que no tenen tots aquests que no s'avenen a quedar-se a la ciutat.

I a n'aquesta majoria que els hi costa la mania d'anà a fora tants fatics, jo els hi dic que deixin corre la *costum* d'anà a la torre perquè això és només pels rics.

Doncs, quan veig que a Barcelona cada istiu se l'abandona sense solta ni motiu, amb franquesa, els asseguro que si no'm vingués d'un duro me'n'niria cada istiu!

VICENS ANDRÉS LLOBET

UN HOSTE DE TOTES PRENDES

Aquella petita anècdota ens ve del Brasil, però no'n s'en fiem gaire, perquè lo que a la terra del «café torrefactari» pot constituir una novetat, aquí, a la pàtria del «cacaú», pot haver sigut ja matèria còmica d'exportació dotze vegades.

El fet és que el senyor Maties, solteró d'uns quaranta cinc anys, molt ben conservat, vivia feia molt temps en una casa de despeses regentada per donya Engracieta, viuda de 35 (no de 35 homes, de 35 anys), honesta com un lliri i hermosa com una primavera.

Naturalment, el senyor Maties, que era home de cor, amb el tracte i el contacte, amb el «roce» social quotidià va arribar-se a enamorar bojament de les bellesa morales i físiques de la seva dispesera.

Tant fou així, que resó gué demanar formalment a la v'uda, cosa que sorprengué a aquesta extraordinàriament,

ouix mal havia endavinat en ell la més petita demostració d'amor o simpatia.

Un vespre, l'hoste, trobant-se sol amb ella, li abocà la declaració que tenia al pap feta alguns dies; una declaració seriosa, greu:

—Donya Engracieta, no sé què ho fa, però jo l'estimo. Vol ésser la meva esposa?... Vol concedir-me la seva mà?

Però el senyor Maties no comptava amb l'esperit pregonament comercial de la mestressa de la dispesa, una dona molt maca, molt virtuosa, però molt interessada.

Així devia ésser, per quant a la sentida declaració d'amor, donya Engracieta respongué:

—Estimat senyor Maties, ho sento molt, però no puc acceptar-lo per marit.

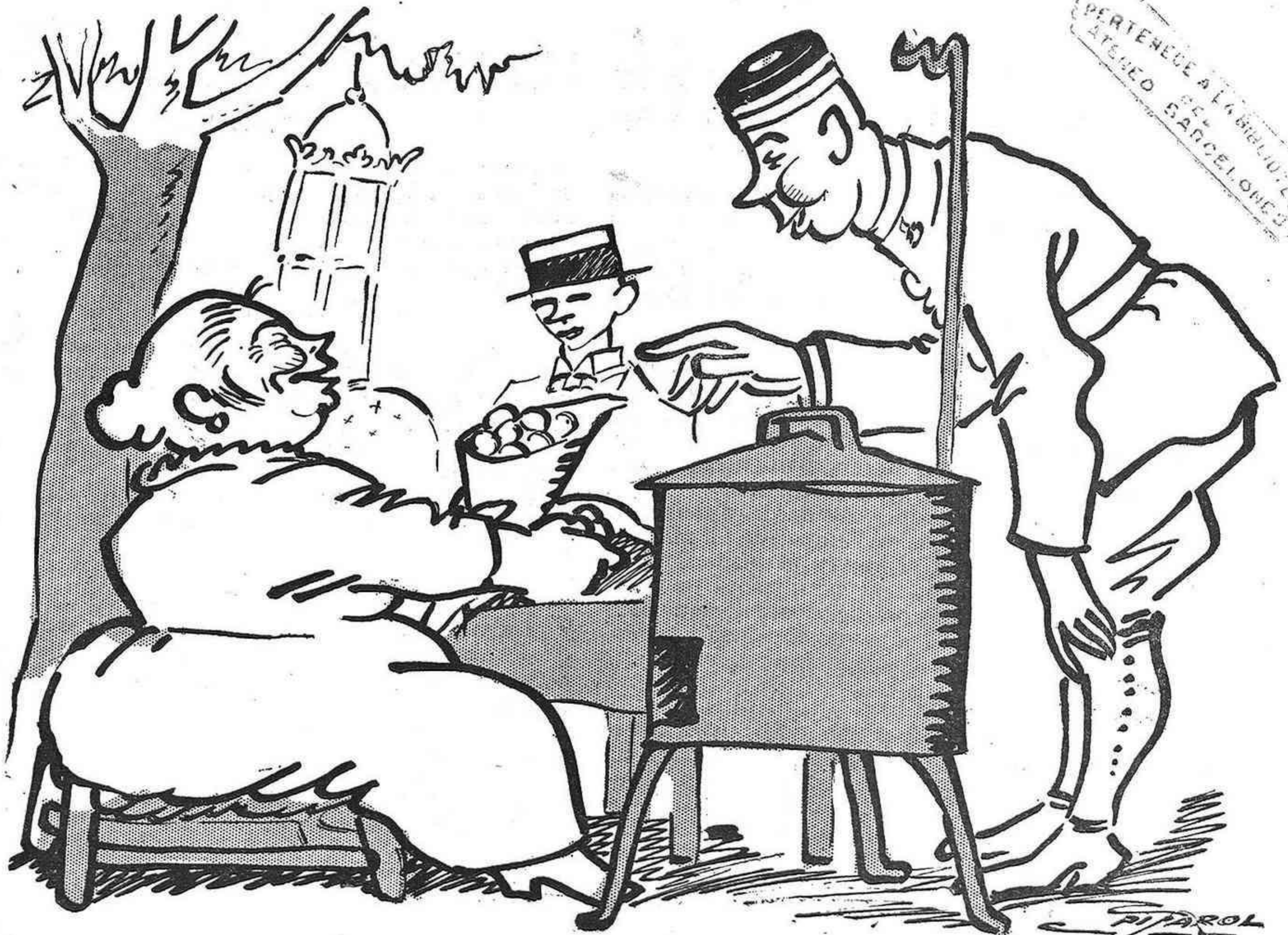
—Per què?

—Ja compendrà que a un hoste de totes prenes com vostè, que deu anys seguits ha vingut pagant puntualment... i que mai ha fet la més petita reclamació en els comptes... no seré tan tonta de donar-li d'ara endavant menjar i dormir de franc...

El senyor Maties, si es «descuida», cau en basca.

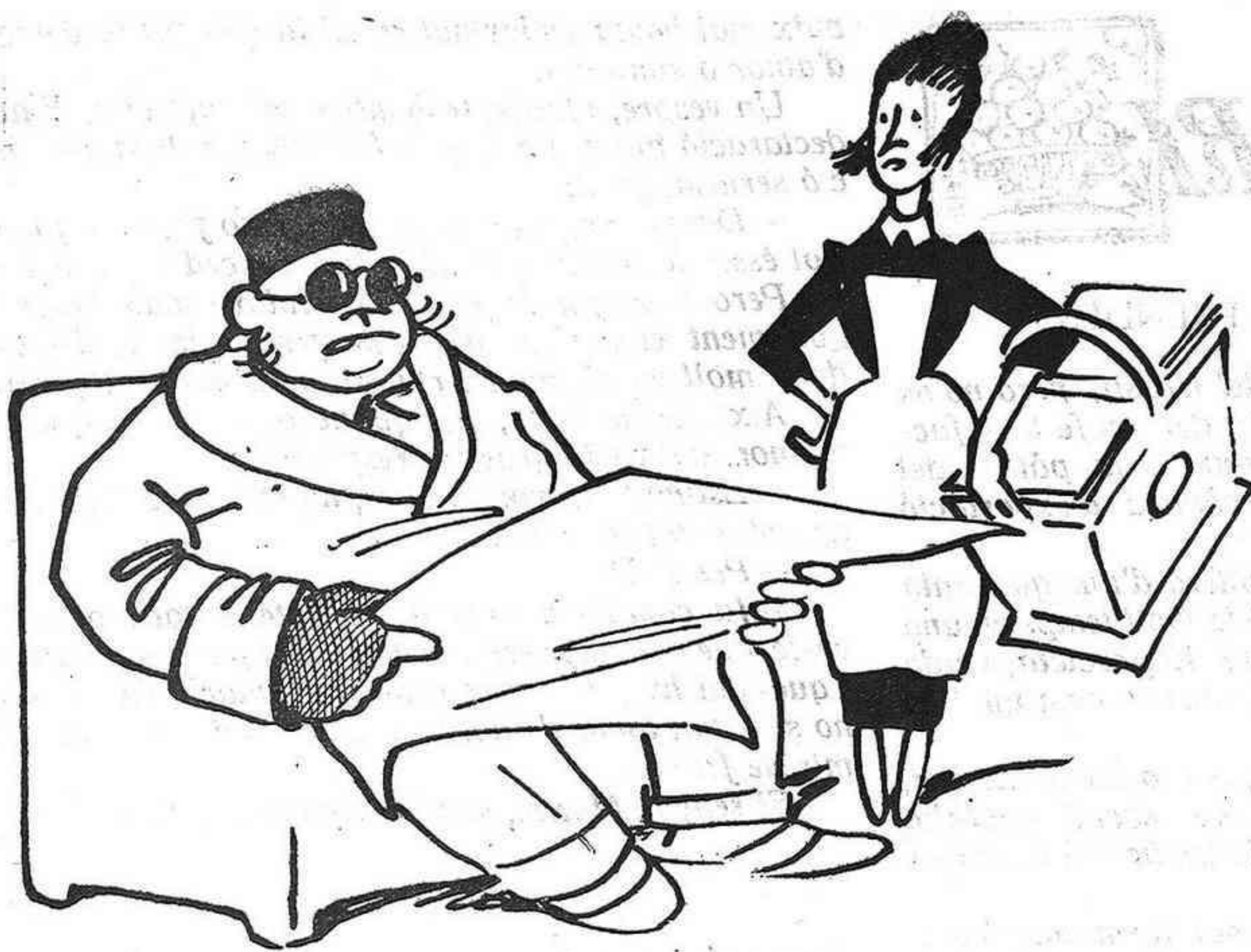
XARAU

Aquest número ha passat per la censura

LES PRIMERS CASTANYES

—Han sortit molt aviat, mestressa...
—Fill meu, això va a anyades.

EL MALPENSAT

—Una bona notícia, senyoret: diuen que ara hi haurà molta carn i molt barata.
—Mau!... Quina en fóra que'us endosessin carn de moro.

TELÓ ENLAIRE

ROMEÀ

En uns cartells de mà molt elegants que l'Empresa ha tingut la galanteria d'enviar-nos, havem pogut descobrir tot lo que ens mancava sapiguer respecte a la temporada catalana que comença avui amb dugues estrenes: *El jardinet de l'amor*, farsa sentimental d'En Sagarra i *La Revista de Romea*, setmanari parlat, d'En Montero.

Es desprèn del cartellet susdit que en la formació de la companyia no hi ha hagut sensibles variacions, puix hi figuren enguany, ademés del gran Giménez, En Montero, l'Aymeric, En Daroqui, en Torrents, en Pallach, en Soler, en Martí i en Guitart; així com en el ram de senyores s'hi destaquen les aplaudides actrius Morera, Baró, Fornés, Ortiz i Xatart; tot gent notable, tot elements valiosíssims.

Per a dijous vinent, 13 d'octubre, a la tarda, s'anuncia la primera funció Folch i Torres, amb l'estrena de *La Filla del Moliner*, rondalla en tres actes, dividits en 11 quadres.

Ademés, l'Empresa ens fa present que disposa de nombroses obres originals dels més prestigiosos autors catalans i de un grapat de traduccions interessantíssimes. Esperem que el públic respondrà a tan amable i falaguera crida.

SALA REIG

Amb aquest nom s'ha inaugurat ahir tarda en el carrer de Consell de Cent 351, tocant al Passeig de Gràcia, un «Teatre de Marionetes i Titelles» que, per lo elegant i artístic de la seva presentació, bé val la pena de que formi en aquesta secció de «Teló Enlaire». S'ho mereix realment, perquè mai a Barcelona s'havia donat un to de noblesa i distinció a aqueix espectacle tan interessant com ingenu. La sala per a representacions de titelles i marionetes que el benemèrit moblista senyor Reig acaba de inaugurar és, dintre les xiques dimensions indispensables, un local digne de Barcelona i mereixedor de que tothom, artistes, poetes, premsa i públic hi presti la deguda atenció i el consegüent apoi.

Referent als projectes artístics de l'Empresa, caldrà tan sols transmetre'ns a les atinades paraules de presentació que En Aureli Capmany, l'eminent folklorista, director del espectacle, ha escrit en el programa:

«L'espectacle dit «Teatre de Marionetes i Titelles» que oferim, es fonamenta en el més depurat sentiment artístic. Per a realitzar-lo cercarem el maridatge de la ingenuïtat tradicional amb els moderníssims mitjans que la pràctica i l'estudi ofereixi de més perfecte.

»El plan que guia la nostra obra és el de plaure i educar als petits, a l'enssemp que desvetllar l'interès dels grans. Per a lograr-ho ens hem procurat dades d'altres països, proposant-nos assolir el nivell dels més perfectes i amb l'intent de sobrepassar-los contem amb la col·laboració dels artistes de Catalunya que tenen un nom, com a Pintors, Músics i Poetes sense regatejar-hi els joves meritíssims que amb llurs creacions vinguin a nosaltres per a fer obra artística, moral i educativa.»

Com deiem al començar, ahir degué inaugurar-se aqueixa esplèndida i elegantíssima sala, posant-se en escena *El cavall volador*, conte oriental per a Marionetes, i *El titella pròdig*, sainet d'En Rusiñol.

La setmana entrant donarem compte del resultat d'aqueixa funció inaugural, lo que per manca de temps no'ns és possible fer en el present número.

TÍVOLI

Encara que no's tracti d'una obra del tot espaterrant, això de *Una noche de baile* portarà gent. Es una opereta amb un primer acte esplèndid, prometedor... Llàstima que'ls altres no restin a la mateixa altura! La musiqueta, deliciosa, l'execució regular, i la presentació mitja figa mig raïm.

NOVEDADES

—Avui, si no hi ha més destorbs, i amb assistència del autor de la musica, l'afortunat mestre Serrano, deurà tenir lloc l'estrena de la sarçuela en un acte i dos quadres *Los leones de Castilla*.

Amb aqueixa obra debuta, segons cartells, el colossal baríton Luis Antón.

Com sia que encara no'ns en podem fer càrrec, deixem d'anotar la nostra impressió, reservant-la per a la pròxima crònica.

GOYA

Diumenge a la tarda, la companyia Ortega que amb tant d'èxit vé actuant en aquest elegant teatre, estrenà una comèdia, *Angelina... ¡serás mía!*, arranament d'un famós vodevil alemany.

Efectivament, és una obra d'una gran força còmica, plena de trucs i de situacions gracioses.

El públic hi riu molt, celebrant els nombrosíssims acudits de que està empedrat el diàleg.

Els artistes la interpreten molt bé.

Cullit al vol, a les cadires del Passeig de Gràcia:

—Es a dir que t'has enamorat de la Merceditas Sarriera?

—Sí, noi; qui ho havia de dir, eh?...

—La veritat, no li veig cap atractiu.

—Es clar que no li veus; com que'l té al Banc!

CATALANS A FRANÇA—MUSEU VELL

FOLRAT DE NOU

FOOT-BALL

Estem atravesant uns dies molt dolents per a aquest deport. Els seguits canvis de jugadors i la manca de paraula dels mateixos, ha donat motiu a una sèrie de coses veritablement llastimoses, que no'n volem parlar. Perquè si tinguéssim de dir lo que sabem, en sortiria més d'una «esquellotada» que doldria a alguns d'aquests jugadors que canvien de club com de mitjons; però no val la pena de parlar-ne, que el temps ja'ns dirà com acaba aquest «tinglado de la farsa».

Apa, *baldufes*, a veure qui dona més voltes; perquè ara els jugadors són com les cols, es posen en venda.

I prou d'aquest color, doncs hem de parlar dels partits que's jugaren diumenge, que per cert fou una diada d'empats, que ni feta expressament:

Davant d'un públic nombrós jugaren el C. D. Europa i el Martinenc, i com que els del primer equip dormien, els del Martinenc s'aprofitaren fent *goals*, però a la segona part els *europèus* es despertaren, i com si els hagués picat un mosquit apretaren de valent i aconseguiren l'empat.

Els nois del C. S. de Sans i els del C. D. Júpiter també jugaren, i després d'una bona lluita quedaren empatats a dos *goals*. I tan tranquils!

En el joc de l'Avenç-Espanya, sembla que l'Espanya vol revifar-se, lo que celebrem, i si bé no va guanyar tampoc va perdre; empataren a dos *goals*.

Els del F. C. Barcelona jugaren amb els del Internacional F. C., i d'una mica mes els del Inter donen un disgust als campions; aquests, confiats amb la seva valua, de poc se la carreguen. Gràcies a la sort, acabaren el partit amb un empat a tres *goals*. Ah!... També hi hagué *bufes* i *bolets*, i això que encara no ha començat el campionat. Preparem l'àrnica!

PENYA RHIN

Tant com se va acostant el dia de la gran Cursa Internacional, més segur és l'èxit de la mateixa.

Els de la Penya es desviuen en deixar arreglats tots els assumptes, i el dia 16 serà una data d'or per al nostre automobilisme.

D'entre els cotxes inscrits, els que tenen més admiradors són els «Matas», i la majoria esperen confiats el triomf de dits cotxes. Els «Bugattos» i els «Davids» compten amb grans simpaties.

BOXA

A la «Bohemia» s'ha inaugurat la tanda de vetllades de boxa, i cada dimarts, ja se sap, a sopar i a veure clatellades a la «Bohemia». Com que l'organització és excel·lent, els aficionats hi concorren que és un gust.

I per avui ja n'hi ha prou.

NOLUS

Diu l'adagi popular: *Com més petita és la nou, més remor mou*, quina dita, per ésser ben catalana, li vé com l'anell al dit a Catalunya.

Que els catalans són sorollosos, és cosa vella. Ara mateix en tota l'Amèrica espanyola no hi ha colònia que mogui tant d'aldarull com la catalana, car els catalans colombins, sentint l'anyorança de la terra llur, s'espolsen la *morrinya* ballant sardanes, representant obres patriòtiques, fundant orfeons, periòdics i centres, i posant la bandera de les quatre barres allí on poden; allò és una bellugadissa contínua, un acte de presència constant.

Però si els catalans d'Ultramar vetllen i es belluguen, els intel·lectuals de casa no dormen pas i aprofiten quantes ocasions se'ls hi presenten per a fer parlar de Catalunya, a l'estranger.

Actualment estem fent un bon paper a la Sorbona de París, amb motiu de celebrar-s'hi el Congrés d'Història de l'Art, sota el patronat de la Universitat parisenca. En Puig i Cadafalch, president del Comitè de Catalunya, s'hi és presentat amb un bon estat major: En Geroni Martorell, Mossèn Gudiol, Mossèn Treus, l'Agustí Durán, En Ráfols, l'avi Pedrell i En Quimet Folch, els quals anaven carregats amb sengles estudis, desenrotllant diferents temes artístics.

Diu que el públic cultíssim que assistia a les sessions, en oir disertar als catalans que han anat a França, s'estranyava de que l'Espanya que veien i oïen no fos la de pandero i castanyoles que havien trobat als llibres.

Una damisella, que sens dubte esperava veure el Gallo a la Sorbona, estirà an En Puig i Cadafalch suauement per la mànega i li demanà temorencia:

—*Mussiú*, voleu dir que sou espanyols autèntics?

I el nostre ínclit president li respongué en correctíssim francès de l'«Escola dels Bells Oficis»:

—*Mademoiselle: Nous sommes des figues d'un autre panter.*

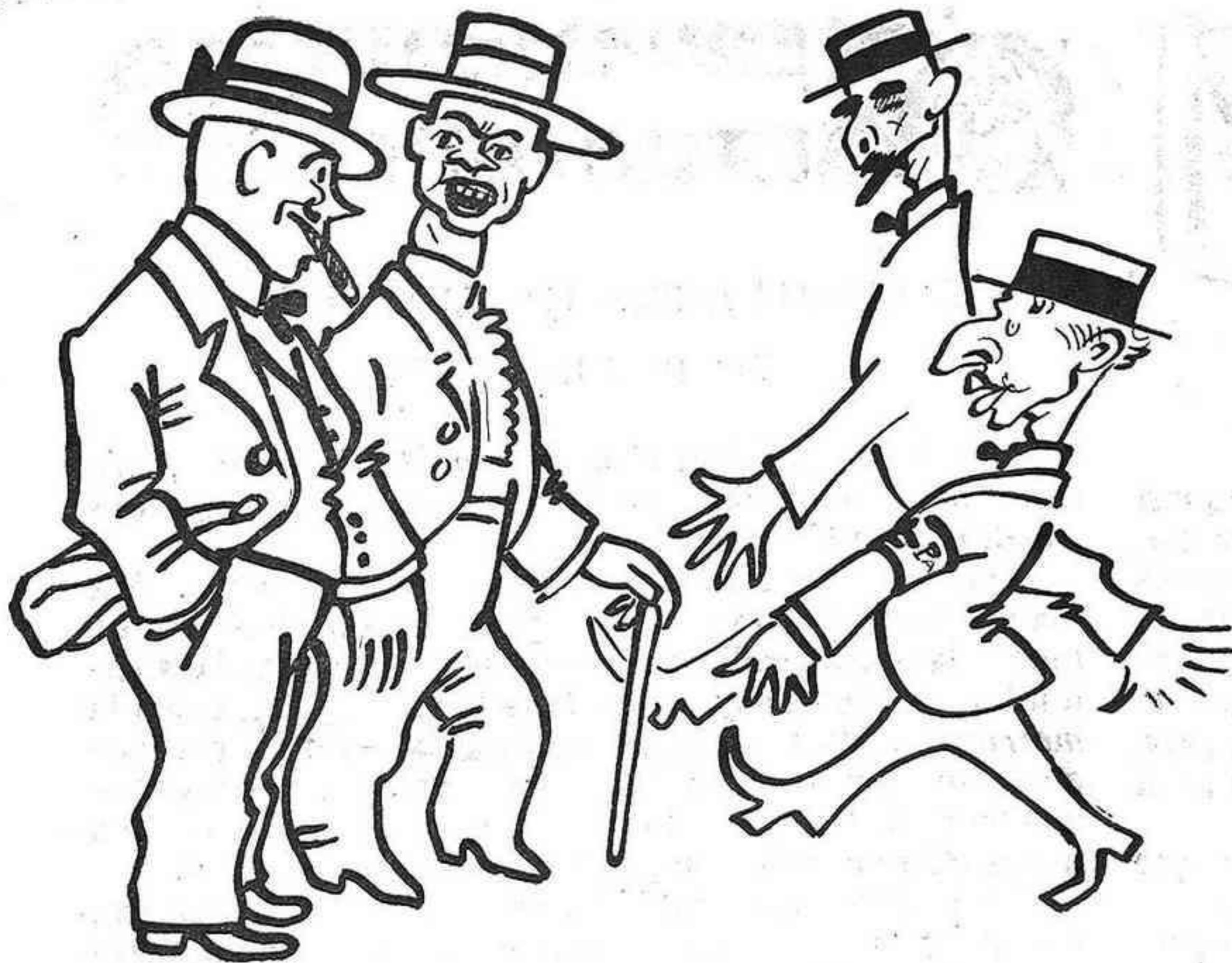
* *

Sembla que per *Totsants*, diada de castanyes i bolets, s'obrirà al públic el «Museu d'Art Modern», definitivament instal·lat al Palau de Belles Arts.

Prometem anar-hi i passar revista a les obres que hagi inquibit la Junta de Museus, doncs ens recordem perfectament de les que hi havia quan el Palau servia de Museu municipal i provincial, les quals després foren damnades a desterro a l'avui nomenat *Palau de la Fira de Mostres*, i més tard *incomunicades* amb el públic, com uns criminals vulgars, perquè se'n perdés la memòria.

I estira tant el mot *modern*, quan s'aplica a l'art, que fins tenim por de que en lloc de muntar-nos un museu vell folrat de nou, com és de llei, ens munti la Junta una exposició permanent de *neules* artístiques, i no estem per rifades.

C. ARBÓ

A LA PUERTA DEL SOL

—¡Qué talante varonill... ¿Les conoces?
—Sí; son los del Tercio Extranjero.

ESQUELLOTS

Havem tingut ocasió de veure córrer pel Passeig de Gràcia una mostra dels «autobus» que una Empresa de locomoció urbana pensa instal·lar a Barcelona.

Els tals cotxes ens han entusiasmat. Són elegants, còmodes, ben il·luminats i corren com un mal esperit.

Ara només falta que per un ralet ens portin dels Josepets al Moll.

Si és així, ben vinguts sien els «autobusos».

El mal és que sembla que són tres dotzenes les Empreses diferents que'ns volen assortir d'aqueixos veïcòls populars; i que la preferència per al permís està donant un formidable joc al Ajuntament.

Estem veient que d'aquest tripijoc en sortirà malmés el públic, com sempre.

Tan senzill que seria concedir el permís a tots, i que fos el mateix públic qui en definitiva fallés en aqueix plet.

Llegim:

«La Junta de espectáculos exige de las empresas que pongan los locales en condiciones de comodidad y seguridad para el público.»

Això és el conte de l'enfadós, que ens encolomen al començament de cada temporada teatral.

I ja sabem lo que passa: El dia que el senyor Luengo, president de l'esmentada Junta visita, com autoritat, un local d'espectacles, totes les coses estan en regla.

Però que'l senyor Luengo es prengui la molèstia de presentar-s'hi l'endemà a títol d'espectador «pagano»... Sis rengles de butaques més, les portes closes i les espelmes apagades.

I sinó, a les proves.

Ya nos lo sabrá V. decir «luengo».

En virtut d'una sentència judicial s'ha comminat al antiqüíssim «Café del Liceo» per a que abandoni el local que des de temps immemorial ocupava en la planta baixa del teatre del mateix nom.

Es una llàstima, perquè ara aquell troç de la Rambla del Mig perdrà molt del seu caràcter típic tradicional.

Además... S'havia de pensar en tot.

On aniran ara a pendre el «calent» l'Urrecha i la major part dels nostres comediantes?...

Menos mal que's diu que el propietari, que és el «Círculo del Liceo», ha desnonat al cafeter perquè volen aixamplar la «peixera».

Això serà un alicient per als vianants ramblejadors, que tindran ocasió de divertir-se amb l'«aquarium» dels nous rics.

Perquè... quanta més peixera, més pops, més lluços i més burrets per a fer-hi broma.

En el Govern Civil no han volgut donar permís a una entitat que's proposava captar públicament a favor dels soldats d'Àfrica.

Trobem molt justa i moit encertada la denegació.

Per què ensenyar el dol i la misèria pels carrers?

Además, això de les postulacions no's fa sinó després de les grans hecatombes i dels grans desastres.

I val la pena de no precipitar-se.

Notes de Casa:

D'En Josep Bonet havem rebut una atenta tarja de convit per a inaugurar la nova sala d'esbarjo «Ideal Salón» acabada d'instal·lar a la Granvia.

Els amics de la ballaruga estan d'enhonorabona.

—Del «Grup Artístic» de Les Corts, unes invitacions per a assistir al repartiment de premis dels Jocs Florals de la esmentada entitat.

—D'En Delfí Dalmau altres tantes invitacions per a concórrer a una conferència cultural que el susdit senyor donà al Ateneu.

—I de l'«Escola Catalana d'Art Dramàtic» una tarja per a la sessió inaugural del Curs 1921-1922 que tindrà lloc al «Eldorado».

A tots, mercès.

Llegim a *La Publi*:

«La columna del general Casanellas.»

I és clar, després de llegir ens esverem.

En Casanellas, de general, al Riff!

Nosaltres que'l creiem a Rússia, fent-la petar amb En Lenin i En Trotzky.

CUPIDO

ELOGIANT LA LÁMPARA Z

--Que AMOR no hi veu, hi ha qui es pensa

Oi que vostès no s'ho creuen?
Amb una llum tan intensa,
fins els més cegos hi veuen.

Pequeño LAROUSSE

NUEVO DICCIONARIO ILUSTRADO

5.900 grabados 200 cuadros 102 mapas

Un tomo en 4.º

PESETAS 18

OBRAS DEL CORONEL IGNOTUS

(EL JULIO VERNE ESPAÑOL)

De los Andes al Cielo

Un tomo en 4.º

Pesetas 4

EL MUNDO VENUSIANO

Un tomo en 4.º

Pesetas 4

DEL OCEANO A VENUS

Un tomo en 4.º

Pesetas 4

La desterrada de la tierra

Un tomo en 4.º

Pesetas 4

NOVELAS DE AVENTURAS

Don Juan Tenorio

Del inmortal ZORRILLA

Pesetas 1'50

El nuevo Tenorio

Del excelso JOAQUÍN M. BARTRINA

Pesetas 2'40

Está encuadernándose

El Año en la Mano

para 1922

Almanaque-enciclopedia de la vida práctica

NOTA.—Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliurances del Gir Postal o bé en segells de franqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem d'extravios si no's remet, a més 30 cèntims per a certificat. Als corresponsals se'ls otorguen rebalxes.

AVE CÉSARI

Romanones.—¡Buenos, buenos chicos!... ¡Con otra como ésta, el imperio minero asegurado!